

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG
van de commissie van rapporteurs voor:

- 1e. het ontwerp van wet houdende wijziging Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen (8819);
- 2e. het ontwerp van wet tot goedkeuring van de op 24 mei 1966 te Luxemburg ondertekende Benelux-Overeenkomst betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen met Gemeenschappelijke Bepalingen en Protocol van Ondertekening (8895).
(Ingezonden 16 december 1966.)

De ondergetekenden hebben begrip voor de opmerking van sommige leden, wier voorkeur uitgaat naar een wijze van behandeling die rustiger overweging van de ontwerpen zou hebben mogelijk gemaakt. Daar het Beneluxverdrag ter zake op 24 mei jl. werd ondertekend, was een vroegere indiening der ontwerpen echter niet wel mogelijk. De ondergetekende nam er met erkentelijkheid kennis van, dat ook deze leden van mening zijn, dat alles in het werk moet worden gesteld om het voorziene verzekeringsregime op 1 januari 1967 in werking te doen treden.

De genoemde leden stellen voorts een vraag over de bij het Waarborgfonds Motorverkeer ontstane achterstand. Deze achterstand, die overigens geenszins onrustbarend is, vindt zijn oorzaak ten dele in de aanlooptijd die een nieuwe instelling nu eenmaal nodig heeft, ten dele in de schaarste van personeel dat deskundig is op het terrein der schaderegeling. Medege-deeld kan worden dat het fonds erin is geslaagd dit personeel per 1 januari uit te breiden en dat verdere uitbreiding in het voornemen ligt; op grond hiervan mag worden verwacht dat de achterstand binnen afzienbare tijd zal kunnen worden ingelopen.

De nieuwe regelingen, voorzien bij het ontwerp tot wijziging van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen, zullen nagenoeg of in het geheel geen uitbreiding van de werkzaamheden van het Waarborgfonds meebrengen. Weliswaar stelt het ontworpen artikel 25, lid 2, het fonds aansprakelijk voor de schade en kosten, verbonden aan een ongeval dat door een vrijgestelde gemoedsbezwaarde is veroorzaakt in België of Luxemburg (of eventueel een ander, bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen land), doch de behandeling van de betrokken schadegevallen geschiedt niet door het fonds zelf, doch door de bureaus van verzekeraars in de bedoelde landen; deze bureaus verrekenen de toegekende vergoedingen met het Nederlandse bureau van verzekeraars (genoemd in artikel 2, lid 6, van het ontwerp), dat de rekening vervolgens aan het Waarborgfonds aanbiedt. Het fonds behoeft derhalve nauwelijks enige zelfstandige werkzaamheid aan de behandeling dezer schadegevallen te verrichten, waarbij nog komt dat, naar verwacht mag worden, het aantal van deze schadegevallen uiterst gering zal zijn, mede in verband met het beperkte aantal verleende vrijstellingen (ongeveer 1500). Ten slotte zij

erop gewezen, dat het tempo waarin de behandeling van de vorderingen der buitenlandse benadeelden in de onderhavige gevallen geschiedt, niet wordt bepaald door het fonds, doch, zoals uit het bovenstaande volgt, door het in hun land gevestigde bureau van verzekeraars.

Voorts worden door dezelfde leden enkele vragen gesteld over het Aanvullend Protocol bij de Benelux-Overeenkomst betreffende de aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, met Gemeenschappelijke Bepalingen en Protocol van Ondertekening (Bijl. *Hand.* II, 1966/1967 — 8895).

Een ontwerp voor dit Protocol werd, met een gemeenschappelijke toelichting op 3 november 1966 aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad, aangeboden. Het ontwerp beoogt het Benelux-Gerechtshof (zie, laatstelijk *Trb.* 1965, 196) bevoegdheid te verlenen in verband met de inhoud van de onderhavige Benelux-Overeenkomst c.a.

Naar het ontwerp werd verwezen in de vierde alinea van de tweede kolom van de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, houdende goedkeuring der onderhavige Overeenkomst, alsook in Hoofdstuk VI van de bij die memorie behorende bijlage.

Het ontwerp voor het Protocol, met de gemeenschappelijke toelichting, is gepubliceerd in de uitgave van de Raadgevende Interdepartementaire Beneluxraad, nr. 76-1.

Zoals uit de tekst van het ontwerp en de gemeenschappelijke toelichting, alsook uit de desbetreffende passages uit de bovengenoemde Kamerstukken blijkt, zal het Protocol, na te zijn

ondertekend, aan de parlementen der drie Beneluxlanden worden voorgelegd. Eerst na parlementaire goedkeuring en bekrachtiging zal het in werking kunnen treden. Uiteraard zal dit laatste niet kunnen geschieden voordat ook het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof in werking is getreden.

Ten slotte wordt de aandacht gevraagd voor de verklaringen van verzekeringnemers, inhoudende dat zij niet voornemens zijn hun voertuig de grens te laten passeren. Daarbij is de vraag gesteld of de regeling voor de verzekeraar wel geheel bevredigend is, ook al heeft deze in beginsel verhaal op degene die in strijd met de verklaring handelt.

De ondergetekenden mogen erop wijzen, dat de regeling van de verzekeraars zelf afkomstig is en dat zij hiervan blijkbaar geen grote moeilijkheden vrezen. Overigens is deze regeling slechts een toepassing van de mogelijkheid tot het behoud van „eigen risico” voor de verzekerde, welke de wet reeds thans toelaat (artt. 5, lid 1, en 11, lid 2) en dat, voor zover de ondergetekenden bekend, niet tot moeilijkheden aanleiding heeft gegeven.

De Minister van Justitie,
STRUYCKEN.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
J. ZIJLSTRA.